

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupičkové a soudců Davida Hipšra a Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **AGRO MARTINICE s. r. o.**, se sídlem Martinice 1, Březnice, zastoupena Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem se sídlem nám. T. G. Masaryka 153, Příbram, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2024, č. j. 17 A 106/2023-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 11. 4. 2023, č. j. MZE-8167/2023-14113, Ministerstvo zemědělství zamítlo žádost žalobkyně o obnovu řízení ve věci sporu z Dohody o poskytnutí dotace z Programu rozvoje venkova ČR na projekt Agropenzion Martinice, reg. č. 17/004/0642a/120/000356, ukončeného rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 7. 2020, č. j. 36679/2020-MZE-14113 (dále též „původní rozhodnutí“, či „sporné řízení“). Ministr zemědělství rozhodnutím ze dne 22. 6. 2023, č. j. MZE-38018/2023-11181, podaný rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle správních orgánů byla žádost o obnovu řízení podána opožděně. Nadto v ní žalobkyně uplatnila skutečnosti, které existovaly v době vydání původního rozhodnutí, byly jí známy a neukázaly se nepravdivými. Nejedná se tedy o skutečnosti ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Současně nedošlo ke zrušení nebo změně rozhodnutí, které bylo podkladem původního rozhodnutí, ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu.

II.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) shora označeným rozsudkem zamítl. Poukázal na to, že žalobkyně převzala obsah žaloby v podstatné části doslovně z její žaloby ve věci sp. zn. 11 A 88/2020. V aktuální žalobě přitom nikterak nerozporuje závěry správních orgánů, na kterých je napadené rozhodnutí založeno. Tedy, že jí musely být uplatňované skutečnosti známy nejpozději při formulaci žaloby vedené pod sp. zn. 11 A 88/2020, a že se proto nejedná o neznámé skutečnosti a důkazy, které by nebylo možno uplatnit v původním řízení. S ohledem na to, že žalobkyně nerozporovala důvody vydání rozhodnutí žalovaného a pouze odkázala na skutečnosti, které již byly věcně vypořádány v rozsudku sp. zn. 11 A 88/2020, posoudil městský soud její argumenty jako mimoběžné. Nemohly totiž zvrátit závěr správních orgánů, že v projednávaném případě nejsou splněny podmínky obnovy řízení podle § 100 správního řádu. Tyto argumenty byly po věcné stránce posouzeny v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2023, č. j. 10 Afs 164/2021-31, na základě kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu ve věci sp. zn. 11 A 88/2020, a následně byla odmítnuta její ústavní stížnost (usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2023, sp. zn. I. ÚS 955/23). Samotný nesouhlas žalobkyně s posouzením soudů v předchozích řízeních nezakládá důvod obnovy řízení podle § 100 správního řádu. Tento závěr platí i pro námitku legitimního očekávání.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatelka zejména nesouhlasí s názorem správních orgánů, resp. městského soudu, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení ve smyslu § 100 správního řádu. Má naopak za to, že se důkazy provedené ve sporném řízení ukázaly být nepravdivými, což může vést k jinému řešení rozhodné otázky. Zdůrazňuje, že obnova je určena právě k nápravě skutkových nesprávností, které byly ve sporném řízení jednoznačně přítomny. Byl v něm totiž zcela nepravdě posuzován skutkový stav celé věci. Konkrétně byla kooperace Agropenzionu Martinice (dále též „penzion“) a Equitana hotel resort (dále též „hotel“) nesprávně posuzována jako funkční propojenost. Ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přitom slouží k odstranění nedostatků ve zjištění skutkového stavu. V nyní posuzovaném případě existovaly již v době sporného řízení skutečnosti a důkazy, které však správní orgány ignorovaly, respektive je vykládaly účelově, ačkoliv tyto důkazy měly vést k jinému posouzení věci. Správní orgány ve stěžovatce nadto od dubna 2017 do ledna 2019 vyvolaly pocit, že postupuje v souladu s platnými právními předpisy, avšak následně ji nepřiznaly požadovanou dotaci, čímž ji vznikla škoda na majetku. Tímto došlo k porušení zásady legitimního očekávání. Uzavírá, že důvodem pro obnovu řízení je minimálně skutečnost, že důkazy provedené žalovaným se ukázaly být nepravdivými. Závěr městského soudu tak nemůže obstát, a proto stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

pokračování

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu. Akcentoval nutnost reakce kasační argumentace na konkrétní závěry městského soudu, resp. důsledky plynoucí z nerespektování takového postupu. Kasační stížnost je podle něj pouhým opakováním žalobních, resp. rozkladových námitek bez polemiky se závěry městského soudu. Stěžovatelka stále opakuje argumentaci, kterou neúspěšně uplatňovala již ve sporném řízení a v navazujících soudních řízeních. Závěr, že celý areál je provozován jako jeden celek, je podle žalovaného logickým vyhodnocením veškerých zjištěných skutečností. Areál je koncipován jako jeden objekt se stejným funkčním využitím a také byl takto podle provedeného zjištění prezentován. Bylo tak dostatečně prokázáno porušení pravidel dotace. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud předeseílá, že právně i skutkově podobnou věc posuzoval v recentním rozsudku ze dne 9. 12. 2024, č. j. 7 Afs 54/2024-38. V něm přezkoumával rozsudek městského soudu ze dne 12. 2. 2024, č. j. 17 A 107/2023-57. Meritem věci přitom byla otázka posouzení včasnosti žádosti o obnovu řízení téže stěžovatelky ve věci sporu z Dohody o poskytnutí dotace z téhož Programu rozvoje venkova, respektive „novosti“ skutečností uplatňovaných v žádosti o obnovu řízení. S ohledem na to, že okolnosti obou věci jsou velmi podobné, a i obsah aktuální kasační stížnosti je z větší části doslovně převzat z kasační stížnosti ve věci sp. zn. 7 Afs 54/2024, vycházel zdejší soud ze svých závěrů vyslovených v citovaném rozsudku i v aktuálně projednávané věci.

[8] Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.*

[9] Podle § 100 odst. 2 správního řádu *může účastník podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.*

[10] Podle § 100 odst. 3 správního řádu *ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním*

stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.

[11] Smysl a účel institutu obnovy řízení Nejvyšší správní soud shrnul např. v rozsudku ze dne 20. 11. 2014, č. j. 10 As 76/2014-44. V něm ve vztahu k obnově řízení uvedl: „*Jedná se o mimořádný opravný prostředek směřující proti pravomocnému správnímu rozhodnutí, kterým se ve výjimečných případech umožní za splnění zákonných podmínek přezkoumat již pravomocné správní rozhodnutí. Řízení o obnově se skládá ze dvou fází. V první fázi správní orgán zjišťuje, zda vůbec existují podmínky pro povolení obnovy řízení, a na základě těchto zjištění obnovu řízení povolí či nikoli. Až v této druhé fázi se následně řeší okolnosti týkající se skutkového stavu obnoveného řízení.*“ Zákon přitom stanoví časové limity, ve kterých lze návrh na obnovu řízení podat. Návrh na obnovu řízení může účastník řízení podat ve lhůtě tří měsíců od okamžiku, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl (subjektivní lhůta) a do tří let od právní moci daného rozhodnutí (objektivní lhůta). Obě lhůty musejí být dodrženy současně. Objektivní lhůta je pevně vymezená a začíná plynout od objektivně určitelného časového okamžiku, kterým je právní moc správního rozhodnutí. Naproti tomu subjektivní lhůta není závislá na žádné objektivní skutečnosti (jakou je právní moc), nýbrž pouze na vědomosti účastníka řízení o skutečnostech a důkazech, které jsou pro obnovu řízení dle zákona zásadní (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 2 As 7/2012-33, ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 Azs 406/2017-32). Řízení lze obnovit tehdy, pokud vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Musí se jednat o **skutečnosti neznámé správnímu orgánu i účastníkům řízení**, jež musely existovat již před právní mocí rozhodnutí, a účastník je nemohl bez vlastního zavinění uplatnit. Slovní spojení „dříve neznámá skutečnost“ nelze chápat subjektivně jako skutečnost neznámou pouze tomu, kdo obnovu řízení navrhuje, ale v objektivním smyslu jako skutečnost, kterou účastník správního řízení znát nemohl a nemohl ji v původním řízení uplatnit (k tomu viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. 6 A 63/2002-40, ze dne 23. 8. 2005, č. j. 5 A 127/2002-42, ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010-113, ze dne 6. 12. 2012, č. j. 1 As 130/2012-29 atp.).

[12] S ohledem na obsah spisového materiálu souhlasí Nejvyšší správní soud s nosným závěrem správních orgánů a městského soudu. Tedy, že stěžovatelka žádost o obnovu sporného řízení podala opožděně, neboť skutečnosti, které v žádosti o obnovu řízení uplatňovala, jí musely být známy nejpozději v srpnu 2020, avšak předmětnou žádost podala až dne 7. 2. 2023, tedy po uplynutí subjektivní lhůty obsažené v § 100 odst. 2 správního řádu. Jak správně dodal městský soud, stěžovatelka současně v podané žalobě (stejně jako v žádosti o obnovu řízení a rozkladu) poukazovala toliko na skutečnosti, které však již uvedla v průběhu předmětného sporného řízení a v žalobě proti rozhodnutí, kterým bylo sporné řízení ukončeno (viz sp. zn. 11 A 88/2020), přičemž nikterak nerozporuje závěry správních orgánů, že žádost o obnovu řízení není včasná. V tomto ohledu pak nebrojí ani proti závěrům napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Nejvyšší správní soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele.

pokračování

Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[13] S ohledem na výše uvedené neshledal zdejší soud důvod k přehodnocení závěrů správních orgánů, resp. městského soudu. Stěžovatelka v rámci kasační stížnosti nezpochybnila, že žádost o obnovu sporného řízení podala opožděně. Nezpochybnila ani to, že jí skutečnosti, jimiž svou žádost o obnovu řízení odůvodnila, musely být známy dávno předtím, než předmětnou žádost podala, tj. nejpozději v srpnu 2020. Nepopřela ani to, že v žalobě výslovně přiznala, že nemůže používat jiné než ty samé argumenty, které používá po celou dobu, kdy se skutkový stav nezměnil, a ona tedy pouze nesouhlasí s jeho hodnocením. Obecně namítala, že v rámci posuzované žádosti o obnovu řízení předložila takové skutečnosti (podklady), na jejichž základě měly správní orgány přistoupit k obnově sporného řízení. Jak již však soud uvedl výše, zákon primárně vyžaduje, aby žádost o obnovu řízení byla podána ve lhůtě 3 měsíců ode dne, kdy se účastník řízení *o důvodu obnovy řízení dozvěděl*. Tato podmínka v daném případě dodržena nebyla, což ostatně nezpochybňuje ani sama stěžovatelka. Pokud pak poukazuje na nesprávnost, resp. nezákonnost postupu správních orgánů v původním řízení (namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav ve sporném řízení, zpochybňuje správnost závěrů správních orgánů stran funkční propojenosti hotelu a penzionu, dovozuje porušení zásady legitimního očekávání, narušení správní praxe atp.), takové důvody nikterak nevyvrací to, že nebyla dodržena subjektivní lhůta pro podání žádosti o obnovu řízení. Skutečnost, že stěžovatelka předkládá odlišný náhled na již provedené důkazy a na hodnocení skutkového stavu, pak neznamena, že se tyto důkazy ukázaly být nepravdivými. Jedná se stále a pouze jen o právní hodnocení skutkového stavu, tedy otázku zákonnosti předchozích rozhodnutí. **Účelem institutu obnovy řízení však není přezkoumat zákonnost postupu v dřívějším řízení** (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2012, č. j. 1 As 130/2012-29, ze dne 24. 9. 2020, č. j. 7 As 287/2019-166, aj.). Smysl obnovy řízení je zcela odlišný (viz shora rekapitulovanou právní úpravu).

[14] Soud neshledal ani to, že by postup městského soudu byl v rozporu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74. V označeném rozsudku Nejvyšší správní soud dovodil, že obnova řízení je na rozdíl od úpravy přezkumného řízení určena k nápravě skutkových nesprávností. Soud přitom současně akcentoval i závěry další judikatury, podle které je třeba žádost o obnovu řízení podat při dodržení subjektivní i objektivní lhůty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 6 A 176/2002-75 a na něj navazující rozsudky). Právě subjektivní lhůtu nicméně stěžovatelka v daném řízení nedodržela. Nutnost dodržení subjektivní lhůty přitom vyplývá i ze stěžovatelkou označeného rozsudku zdejšího soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 7 As 287/2019-166, v rámci něhož soud mj. konstatoval, že právní úprava „*stanoví časové limity, ve kterých lze návrh na obnovu řízení podat. Návrh na obnovu řízení může účastník řízení podat ve lhůtě tři měsíců od okamžiku, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl (subjektivní lhůta) a do tří let od právní moci daného rozhodnutí (objektivní lhůta). Obě lhůty musejí být dodrženy současně.*“ Lze dodat, že uvedené závěry Nejvyššího správního soudu nebyly zpochybněny ani v řízení o ústavní stížnosti (srov. usnesení Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 3346/20). Rovněž i další judikatura Ústavního soudu (např. kasační

stížností citovaný nálezn ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97) nezpochybnila východiska shora rekapitulované judikatury ke lhůtám pro obnovu řízení. Jiný výklad subjektivní lhůty (na jejímž nedodržení stojí žalobou napadené rozhodnutí a rozsudek městského soudu) nelze dovodit ani z další stěžovatelkou označené judikatury (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 7 Afs 45/2007, sp. zn. 1 Afs 289/2019). Z nich nevyplývá, že by obnovu řízení bylo možné aktivovat při dodržení lhůty dle § 100 odst. 2 správního řádu. Tento fakt přitom stěžovatelka setrvale přehlíží a zaměřuje se na otázky zákonnosti, resp. vadnosti původního sporného řízení, které však v daném řízení zkoumat nelze (viz výše).

[15] S ohledem na obsah skutečností uvedených v žádosti o obnovu lze souhlasit i s tím, že i kdyby daná žádost byla podána včas, nebylo by lze na základě skutečností v ní uvedených řízení obnovit, neboť všechny skutečnosti, jež stěžovatelka uplatnila v žádosti o obnovu řízení, existovaly v době vydání rozhodnutí ve sporném řízení, resp. byly stěžovatelce známy (§ 100 odst. 1 správního řádu). V tomto směru lze odkázat na již citovaný rozsudek č. j. 7 Afs 54/2024-38, či na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2024, č. j. 3 Afs 162/2023-57, jehož závěry jsou plně aplikovatelné i na nynější věc. V něm byla rovněž posuzována téměř identická žádost stěžovatelky o obnovu sporného řízení, přičemž soud uvedl, že *„stěžovatelka v řízení před městským soudem ani v řízení před kasačním soudem neuvedla žádné nové, dříve neznámé skutečnosti, které existovaly v době původního řízení, a které by mohly vést ke změně původního rozhodnutí. Veškeré námitky stěžovatelky uplatněné v žalobě a kasační stížnosti představují pouze pokračující polemiku stěžovatelky se zákonností původního rozhodnutí. Zákonnost či správnost původního rozhodnutí však není předmětem řízení o povolení obnovy. Jestliže stěžovatelka neuvádí žádné nové skutkové okolnosti, které by mohly být důvodem pro nařízení obnovy řízení, fakticky neusiluje o nápravu skutkových nesprávností, a proto nemohou být splněny zákonné podmínky pro nařízení obnovy řízení. Veškeré přednesené námitky mohla stěžovatelka vznést v rámci původního řízení, v žalobě proti původnímu rozhodnutí a v kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu, kterým byla její žaloba proti původnímu rozhodnutí zamítnuta.“* Uzavřel tedy, že *„podmínky § 100 odst. 1 správního řádu pro obnovu řízení nebyly splněny, neboť stěžovatelka neuvedla a neuvádí žádné nové skutkové okolnosti či důkazy, které původně nemohla uplatnit a které by měly podstatný vliv na obsah původního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud nebude věcně vypořádávat argumentaci stěžovatelky o nezákonnosti původního rozhodnutí, neboť zákonnost původního řízení nebyla a nemohla být předmětem nynějšího řízení před žalovaným a ministrem.“*

[16] Ani na základě žádné další stížní argumentace nebylo lze dovodit důvod ke zrušení rozsudku městského soudu, popř. správních rozhodnutí. Jak městský soud, tak i správní orgány správně dovodily opožděnost předmětné žádosti o obnovu, přičemž nepochybily ani v dalších nosných závěrech. Nejvyšší správní soud proto v podrobnostech odkazuje na odůvodnění jejich rozhodnutí, v důsledku čehož nemohl shledat případnou ani polemiku stěžovatelky s jejich argumentací.

[17] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že městský soud v bodě [16] napadeného rozsudku nepřesně hovořil o založení nové provozovny, ačkoliv v projednávané věci bylo předmětem sporného řízení posouzení funkční propojenosti penzionu s hotelem. Založení nové provozovny bylo předmětem původního řízení ve věci zakončené rozsudkem č. j. 17 A 107/2023-57, který městský soud vydal ve stejný den jako rozsudek napadený

pokračování

nynější kasační stížností a týkal se právně i skutkově obdobných otázek. Nejvyšší správní soud však nemá s ohledem na zbývající část odůvodnění napadeného rozsudku pochybnosti o tom, že městský soud se věcně zabýval právě žalobou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2023, č. j. MZE-38018/2023-11181, a byl toliko nedůsledný při sepisu rozsudku. V odůvodnění totiž odkazoval zcela správně na své řízení ve věci sp. zn. 11 A 88/2020 a na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Afs 164/2021-31, a Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 955/23, která se zabývala právě propojeností subjektů z hlediska (ne)splnění podmínky samostatného funkčního celku a legitimním očekáváním stěžovatelky. Tato marginální nedůslednost tak nemá vliv na přezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[18] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl ve smyslu § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. Ve věci rozhodl soud na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[19] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu